

Javasolom, hogy gyakrabban szervezzék meg a művezetők és sztahanovisták találkozásait, hogy tapasztalataikat kicserélhessék.»

Az olvasó-konferenciákon vendégként résztvettek a termelés legjobb sztahanovistái és újítói. Így a Kujbisev kerület építőmunkásainak olvasókonferenciáján résztvett az ismert sztahanovista kőműves, Orlov elvtárs.

Az ismert sztahanovisták felszólalása azt a kívánságot váltotta ki a jelenlévőkből, hogy még jobban, még termelékenyebben dolgozzanak.

Az olvasó-konferenciák hozzájárultak a szocialista munka élenjáró formáiról, a termelés megszervezéséről és a sztahanovistákról szóló könyvek iránti igények megnövekedéséhez.

A »Bogatirj« gyárban a »Művezetők hangja« c. könyvet két hónap alatt 170 munkás és művezető olvasta el. A kisebb lakkfestékgyárban, az olvasó-konferenciára való előkészülés idején több mint 300 könyvet adtak ki a termelés újítóiról.

Az olvasó-konferenciák nagy szerepet játszottak a termelési tapasztalatok kicserélésének ügyében és az élenjáró sztahanovista munkamódszerek népszerűsítésében.

Nem ok nélkül mutatott rá a konferencia sok részvevője, hogy ezek a tömeges intézkedések kezdetét kell hogy jelentsék annak a nagy munkának, amellyel az újítók tapasztalatait bevezetik a termelésbe.

A vállalatoknál a pártszervezet titkárai, az üzemi bizottságok elnökei és a főmérnökök vezették a konferenciákat. Az üzemek mérnöki-technikai személyzete a legaktívabban résztvett a termelési újítókról szóló irodalom propagálását szolgáló tömeges intézkedések előkészítésében és végrehajtásában. Sok vállalatnál beszélgetéseket folytattak a szocialista munkamódszerekről, speciális újságszámokat, jegyzékeket, közleményeket bocsátottak ki, széleskörű felvilágosítást adtak a könyvekről a helyi rádión keresztül.

Mindez feltétlenül emelte a termelés újítóiról szóló irodalom propagandájának színvonalát, tartalmasabbá és céltudatosabbá tette azt.

Alusznak a könyvek az Egyesült Izzó központi szakkönyvtárában

A moszkvai Könyvtárügyi Intézet tanára: Csekina elvtársnő hetek óta Magyarországon tartózkodik abból a célból, hogy a hazájában szerzett gazdag tapasztalatokkal segítse könyvtárügyünk fejlődését. Legutóbb a szovjet könyvtárak fejlődéséről tartott előadást a magyar könyvtárosok és könyvtárszakos hallgatók előtt a tudományegyetemen. Előadásában hosszan beszélt arról, hogy a Szovjetunióban működő szakkönyvtárak milyen nagy segítséget nyújtanak a kommunizmus építésében, szóvá tette azt is, hogy a tudományos nagykönyvtárak milyen hathatós segítséget nyújtanak az üzemekben működő kisebb szakkönyvtáraknak. Csekina elvtársnő, aki alapos ismerője a szovjet könyvtárügynek, tanulmányozta a magyar könyvtárak helyzetét is s megállapította, hogy általában szép eredményeket értünk el, de az elért eredmények mellett bizony sok még a javítani való, különösen az üzemekben működő szakkönyvtárak frontján. Ezeket a hibákat csak úgy tudunk segíteni, ha kölcsönös segítséggel támogatjuk egymást s a hibákat minduntalan

feltárjuk, ha segítő, jó munkánk oda irányul, hogy valóban a legkisebb könyvtárban is mozgékony lesz a könyv s nem alszik olvasatlanul a polcokon, hanem szinte maga megy az olvasókhöz.

A SZOT elnöksége még tavaly nyáron határozatot hozott a könyvtármunka gyökeres megjavítása érdekében. Ez a határozat erélyesen kimondta, hogy a szakszervezetek elnökségei és az üzemi bizottságok vizsgálják meg a könyvtárak munkáját s hozzanak határozatot a hibák kijavítására. Ez a határozat természetesen a szocializmus építése szempontjából szintén nagyon fontos üzemi szakkönyvtárakra is vonatkozott, hiszen nem ismeretlen előttünk, hogy a magyar műszaki szakirodalom megteremtése terén milyen szép eredményeket értünk el: egy év alatt majdnem annyi tudományos könyv jelent meg, mint a kapitalizmus utolsó 15 esztendejében. Mindez azonban féleredmény akkor, ha csak kiadják a könyveket s a könyvtárak részére megvásárolják s aztán hagyják porosodni. A szocializmus építését nem segíti, hanem gátolja az az üzemi szakkönyvtár, amelyik nem toboroz magának olvasókat.

Az Egyesült Izzó Központi Szakkönyvtárában sokezer dolgozó közül félév alatt 63-an kölcsönöztek könyvet

Az Egyesült Izzó Központi Szakkönyvtára a SZOT határozata után 1951 őszén létesült. Akkor 800 könyv volt a könyvtár állományában. Az üzem vezetősége felismerve a könyvtár jelentőségét, mindent elkövetett, hogy a dolgozók rendelkezésére olyan könyvtár álljon, ami példát mutathat a többi üzemi szakkönyvtáraknak is. Egy modernül berendezett hatalmas olvasótermet bocsátott a szakma iránt érdeklődők rendelkezésére, olyan pompás olvasótermet, aminő csak kevés helyen van Budapesten az üzemekben. Arról is gondoskodtak, hogy a könyvtár állományát állandóan gyarapítsák s ebből a célból az 1952-es esztendőre 100 ezer forintot szavaztak meg könyvvásárlásra. Emellett az Újító Iroda is másfél százalékos hozzájárulással segít a könyvállomány gyarapításában. Ilymódon hamarosan 1800 kitémő szakkönyv került a könyvtárba. A könyvrendelést szakmérnökök bevonásával intézték. Előfizettek valamennyi magyar szakfolyóíratra is, s 72 féle külföldi szakfolyóíratot rendeltek, — igaz, eddig csak négyféle érkezett a könyvtárba. Az állományba tartozó könyvek nagyrészen a híradástechnikával, elektrotechnikával, gépészettel foglalkoznak, de megtaláljuk a legfontosabb szaklexikonokat is. A könyvanyag hatvan százalékban magyar nyelvű, a többi idegennyelvű, az orosz nyelvű szovjet könyvek száma 30 darab.

A gigantikus méretű gyárüzem műhelyeiben hatezer dolgozó formálja az anyagot, végzi a munkát, kísérletezik, hogy minél jobb eredményt érjen el a termelésben.

Mindezekből az következnék, hogy ebben a gyárban a műszaki könyvtárnak hatalmas feladata van. És ez a való igazság is. A tényt alátámasztja az is, ami már tudott dolog az országban, hogy 48 újító dolgozik itt s számtalan az újítási kísérletezők száma is.

Arra a kérdésünkre azonban, hogy ez az ennyire megalapozott műszaki szakkönyvtár hogyan látja el feladatát, hogyan segíti a dolgozók szakmai továbbképzését, Várady Mária függetlenített könyvtárostól nem kapunk elfogadható választ.

»Nincs szükség propagandára, mert úgysem látogatják a könyvtárat«

— mondja a könyvtáros

Az Egyesült Izzó Központi Szakkönyvtára rosszul, nagyon rosszul működik, annyira rosszul, hogy példát alig találunk rá. Na, de nézzük meg közelebbről, mivel szolgál rá ez a nagyra hivatott műszaki könyvtár az elmarasztalásra, kutassuk fel a hibákat, amiket sürgősen ki kell javítania.

A könyvtár létezéséről alig tudnak valamit a gyárban s eddig még lépéseket se tettek az irányban, hogy a dolgozók megismerjék a szépen berendezett olvasóteremmel rendelkező szakkönyvtárat. Az agitáció és ami ezzel szorosan együtt jár, a könyvismertetés, az ankét, a könyvkiállítás, a faliújság, a könyvtári plakát ismeretlen fogalom ebben a könyvtárban. Ősz óta egyetlen könyvkiállítást rendeztek, de ankétot még sohasem tartottak. Amikor megkérdeztük a könyvtárost, hogy miért nem fejt ki propagandát, miért nem mozgósítja az olvasókat s a nyitvatartási időt miért nem hosszabbítja meg, hiszen este 6 óra után igen sokan keresnek fel a könyvtárat, azt felelte: *»Nincsen erre szükség, hiszen a könyvtár úgysem látogatott.«* Ezekután azon sem csodálkozunk, hogy a nagylétszámú gyárüzem könyvtárában az olvasási és kölcsönzési statisztika is milyen elszomorító. Tavaly ősz óta összesen 63 könyvet kölcsönöztek. *»Olvasók nincsenek, csak böngészők járnak néha. Hogy ősz óta hányan voltak, bizony nem tudnám megmondani, mert erről nem vezetek statisztikát. Átlagban naponta 4—5 ember fordul meg, de mondom nem olvasnak, csak böngésznek«* — mondja a könyvtáros.

»Magam is hibának tartom, hogy nem fejtünk ki megfelelő propagandát, de ennek az az oka, hogy kevés segítséget kapok s magam nem győzöm a munkát« — folytatja aztán.

Keressük a katalógust, de hiába, mert ilyen itt nincsen. A könyvekről felvett szakozatlan katalóguscédulákat egy szekrény aljából szedi elő a könyvtáros s panasolja, hogy hiába sürgeti a katalógusszekrényt, nem akarnak csináltatni.

»De itt úgy sem keresnek könyveket s ha valami szakkönyvet kérnek, hát én megtalálom szakkatalógus nélkül is. Mindig magam készítem el a bibliográfiát, ha valaki érdeklődik valamilyen szaktárgy iránt« — beszél tovább s elmondja, hogy szocialista szerződést is kötöttek a Központi Technológiai Könyvtárral a kölcsönzést és a tájékoztató szolgálatot illetően. *»Kedden és csütörtökön pedig szakfelvilágosítást adunk szakmérnökök bevonásával, illetve adnánk, ha lennének olvasók«* — fejezi be a tájékoztatót Várady Mária.

Mindez azonban kevés, nagyon kevés, szinte semmi. Az a könyvtáros, aki megelégedett és nem bántja a lelkiismeret amiatt, hogy sokezer dolgozó közül csupán 63 kölcsönöz könyvet, nem látja, hogy milyen fontos feladat hárul a könyvtárosra kultúrforradalmunk mostani szakaszában, a szocializmus építése során, nem látja valódi feladatát. A könyvtárosnak szorosabbra kell fűznie a kapcsolatot a könyvtár és az olvasó között, csak így szolgálja a mi népünket, a szocializmus ügyét. Ne azt várjuk, hogy az olvasó keressen fel bennünket, mi magunk menjünk az olvasók elé.

MÁTYÁS FERENC